

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: T. L. T., nar. X,
bytem X,

zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě ze dne 31.8.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.7.2023 č.j. OAM-529/ZA-
ZA11-HA13-2023,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jím žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb.,
o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě namítal porušení ust. § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a dále čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 3, 5 a 8 Evropské

úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce měl za to, že je členem objektivně vymezené sociální skupiny, která čelí pronásledování, neboť si v zemi původu půjčil peníze od skupiny věřitelů, která peníze půjčuje s vysokými, nezákonnými úroky, a jež využívá nezákonných praktik v souvislosti s vymáháním dlužné částky. Věřitelé se ve Vietnamu veřejně prezentují (např. inzercí v novinách), proto mu nebude umožněno se v rámci spravedlivého procesu bránit, jelikož se stát s uvedeným nikterak nevypořádává. Důvodný strach žalobce je nejen ze stran věřitelů, ale také z policejních orgánů.

3. Ohledně neudělení humanitárního azylu žalobce uváděl, že má ve Vietnamu syna a rodiče, v České republice se hodlá stabilizovat, vydělávat peníze a materiálně tak pomáhat synovi s financováním studií a rodiče podporovat v penzi. S rodinou však nemůže žít z důvodu pronásledování jeho osoby věřiteli, přičemž se žalobce obává o bezpečí jeho rodiny. Uvedená tvrzení žalobce mají být materiálně chápána jako jeho dovolání se ochrany soukromého a rodinného života, ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv či čl. 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Žalovaný k důvodům pro neudělení humanitárního azylu uvedl toliko to, že *„nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu“*. I kdyby bylo shledáno, že žalovaný řádně a právně konformně učinil výklad tohoto neurčitého právního pojmu, byť je toto v konkrétním případě žalobce skutečně obtížnou a toliko hypotetickou představou, správním orgánem zvolená interpretace (a aplikace) neurčitého právního pojmu je podle názoru žalobce bezdůvodně restriktivní. Žalobce správnímu orgánu uvedl, že byl v minulosti pronásledován zaměstnanci věřitele, navštěvovali jej denně a ozbrojeni a jedna z jejich návštěv měla vyústit ve fyzické násilí vůči žalobci.
4. Žalobce také nesouhlasil s neudělením doplňkové ochrany z toho důvodu, že mu v případě návratu do země původu nehrozí pronásledování s tím, že správní orgán si protiřečí, když uvádí, že z informací OAMP, Bezpečnostní a politické situace v zemi Vietnam, dle vyjádření určitých osob dochází ke špatnému zacházení a mučení ze strany tamní policie. Z uvedeného podle žalobce vyplývá, že by se i v případě žalobcovy snahy o vyřešení situace s policií s největší pravděpodobností nedostalo požadovaného zadostiučinění. Navíc se žalobce obává, že by policie spolupracovala s věřiteli a ti by se tak dozvěděli o jeho návratu, načež by tito pokračovali v pronásledování a fyzickém násilí vůči žalobci.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace pobytu na území ČR, kde chce žalobce pracovat, aby splatil své dluhy a finančně podporoval svou rodinu. Návrat do Vietnamu odmítá kvůli obavám z jednání svých věřitelů. Žalobce v České republice pobýval od roku 2008 na základě dlouhodobého víza a následně dlouhodobého pobytu za účelem podnikání. Své pobytové oprávnění pozbyl (resp. mu nebylo prodlouženo) vlastním zaviněním v roce 2013, když byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za výrobu pervitinu na 36 měsíců. O mezinárodní ochranu požádal žalobce poprvé dne 8. 12. 2015, tedy po sedmi letech pobytu na území ČR, a to ve chvíli, kdy svým vlastním zaviněním již nemohl legalizovat svůj pobyt prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. Nyní podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 4. 2023 je druhou v pořadí. Správní orgán je přesvědčen, že uvedené skutečnosti svědčí o tom, že žalobce se po ztrátě pobytového povolení podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně snažil na území ČR i nadále setrvat a tím si zde legalizovat svůj další pobyt. Správní orgán odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu v Brně (dále jen NSS), zejména na rozsudky č. j. 2 Azs 423/2004

ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006, z nichž byl dovozen závěr: „O azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení státní hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do České republiky, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ Současně se k tomuto vyjadřoval NSS v Brně ve svém rozsudku č. j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13. 1. 2005, kdy dovodil: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legality pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepocitoval natolik palčivě.“ K tomuto správní orgán uzavírá, že legalizace pobytu nezakládá ve smyslu zákona o azylu relevantní důvod k udělení azylu na území ČR.

6. K odkazu pana žalobce na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, správní orgán konstatuje, že po posouzení skutečností vyjádřených žalobcem není možné považovat jeho případné vycestování do země původu za rozpor s mezinárodními závazky, kterými je Česká republika vázána, zejména s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť žalobce může svůj rodinný život realizovat ve své vlasti, odkud pochází. Správní orgán se v souvislosti se zde uvedeným ztotožňuje s názorem Městského soudu v Praze č. j. 4 Az 9/2010 ze dne 24. 2. 2011, který vyslovil: „V případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoli se snažit o jejich obcházení“.
7. Podle žalovaného na humanitární azyl není subjektivní nárok a humanitární azyl neslouží ke zřízení pobytového povolení.
8. Žalovaný při posuzování možnosti udělit žalobci doplňkovou ochranu hodnotil jeho výpovědi, motivy odchodu z vlasti, které následně porovnal ve světle aktuálních a relevantních informací. Při tomto zhodnocení nedospěl k závěru, že by panu žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalobce nikdy nebyl členem žádné politické strany ani skupiny a nikdy nebyl politicky aktivní. Současně sdělil, že neměl žádné potíže se státními orgány nebo bezpečnostními složkami a nebyl trestně stíhán ani odsouzen. Správní orgán uzavírá, že vietnamské státní orgány nejevily o osobu výše jmenovaného v době jeho pobytu před odjezdem ani během jeho opakovaných návštěv z vlasti žádný zájem. Taktéž vzhledem ke skutečnosti, že žadatel nebyl nijak aktivní v kritice současného vietnamského režimu, správní orgán nemá žádný důvod domnívat se, že by se o jeho osobu zajímaly po jeho současném návratu do vlasti.
9. Žalobu soud neshledal důvodnou.
10. V daném případě se dle názoru soudu správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně podrobně zabýval žalobcem tvrzenými důvody mezinárodní ochrany jako nedůvodné, přičemž závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí hodnotí soud jako přezkoumatelné, logické a správné.
11. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal svoji druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany 25.4.2023. Jeho syn je ve Vietnamu. Sám žalobce tam byl naposledy v lednu 2020. Prvně žádal o mezinárodní ochranu v roce 2015. Žádal proto, že v roce 2012 dostal trest za

výrobu pervitinu, musel se vrátit do Vietnamu, neměl práci, musel si půjčit hodně peněz. I v roce 2008 si půjčil hodně peněz na cestu do České republiky. Nemá možnost dluhy zaplatit. Chtěl by zůstat v ČR, aby mohl dluhy splatit. Kdyby se vrátil, hrozí mu, že věřitelé budou chtít, aby půjčky ihned zaplatil. V rámci pohovoru ze dne 22.2.2023 upřesnil žalobce, že se v České republice živil brigádně jako pomocník při vykládce zboží. Ve Vietnamu prodával zboží na volné noze. Ve vlasti má rodiče, sestry a syna. Syn v současné době studuje, při studiu nepracuje a žalobce mu posílá peníze. V České republice má žalobce jen tetu. Největší dluh žalobce vznikl v roce 2018, kdy se vrátil do Vietnamu, neměl zde práci, musel si půjčovat a jednalo se asi o 200000 Kč na vysoký úrok od soukromých osob. Ve Vietnamu jsou inzeráty na půjčky všude v novinách. Ve Vietnamu byl v roce 2018 zhruba na dva až tři týdny, pak se vrátil do ČR. Od návratu do ČR dne 31.1.2020 je zde stále. U soudu nedostal trest vyhoštění, ale nebyl mu prodloužen pobyt. Když si půjčil peníze, větší část dal na sázky, prohrál všechno. Když se vrátil v roce 2020 do Vietnamu, věřitelé chtěli, aby zaplatil půjčky. Žádný problém s policií ani jinými státními orgány neměl, nicméně chodili za ním pravidelně domů věřitelé, chtěli, aby půjčky zaplatil. Řekl, že je nemůže vrátit, jednou ho zbily osoby, které pracují pro věřitele, byli to tři muži. Měli hole a nože, měl zraněn kotník a měl krev na obličeji, byl v nemocnici na vyšetření. Následně ho vzal k sobě kamarád. Žalobce měl strach, že věřitelé znovu přijdou. Kamarád ho vyzvedl v nemocnici. Asi za tři dny po návratu z nemocnice žalobce vycestoval do České republiky. Věřitelé za ním byli jen jednou. Útok na policii nenahlásil, protože je dlužníkem a ve Vietnamu jsou mafiáni spojení s policií a zabijí jej, to ví od kamarádů. Mafiáni ho zabijí, kdyby se to dozvěděli. I kdyby žil v jiném místě, zabijí ho. Se synem je v kontaktu jen občas, daří se mu normálně, chodí do školy. Pokud jde o dluhy, o nichž hovořil v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, uvedl, že tehdy při první žádosti problémy s dluhy neměl, chtěl zůstat v ČR. K dluhu z roku 2008 uváděl, že nebyl velký, bylo to 1000 USD, tuto půjčku splatil za rok. Přeje si zůstat v ČR, najít práci, splatit dluhy a pomáhat synovi a rodičům.

12. Správní orgán konstatoval v napadeném rozhodnutí, že současná žádost o udělení mezinárodní ochrany je již druhá. Poprvé žalobce žádal 8.12.2015 a mezinárodní ochrana mu nebyla udělena. V době tohoto správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti je legalizace pobytu v ČR, kde chce žalobce zůstat, pracovat, splatit své dluhy a finančně podporovat svoji rodinu. Návrat do Vietnamu odmítá kvůli obavám z jednání věřitelů. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce mohl pociťovat ve vlasti odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce nic takového neuvedl a o mezinárodní ochranu požádal z důvodu legalizace pobytu v ČR zejména pro tento důvod, neboť žalobce uvedl, že v roce 2012 po odsouzení za výrobu pervitinu mu nebyl uložen trest vyhoštění, pouze mu nebylo prodlouženo pobytové povolení, žalobce chce nadále v ČR zůstat a pracovat, aby splatil dluhy a finančně podporovat svoji rodinu. Žadatel pozbyl svoje pobytové povolení v roce 2013. I po ztrátě pobytového povolení se jednoznačně podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany snažil v ČR setrvat a legalizovat svůj pobyt. Skutečnost, že si hodlá v ČR legalizovat další pobyt, nezakládá relevantní důvod k udělení azylu. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně č.j. 5 Azs 37/2003 ze dne 22.1.2004, podle něhož poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu v ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky upravenými zákonem o pobytu cizinců. Zákonodárce nekonstruoval řízení azylové jako prostředek k legalizaci pobytu v ČR či jako možnost zde získat pracovní povolení. Pro účely legalizace pobytu nelze zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v § 12 taxativně vyjmenovává

důvody pro udělení azylu a snahu o legalizaci k pobytu mezi ně neřadí. Žalobce dále uvedl, že se v roce 2018 zadlužil u soukromých osob na vysoký úrok. Problémy s věřiteli měl v roce 2020 při návštěvě Vietnamu, kdy za ním pravidelně chodili domů a chtěli, aby splatil peníze. A následně uvedl, že za ním byli jednou, a jednou ho pak zbily osoby, které pracují pro věřitele, ale útok nenahlásil, protože ve Vietnamu jsou mafiáni s policií spojeni, takže kdyby útok nahlásil, mafiáni jej zabijí. Tyto skutečnosti přesto nijak nesouvisí s důvody taxativně uvedenými v § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy s rasou, pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině, nebo za zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství žalobce má. Jejich důvodem je totiž výhradně snaha věřitelů vymoci od žadatele dlužnou částku. Dle § 2 odst. 6 zákona o azylu platí, že původcem pronásledování je zásadně veřejná moc, což v případě žalobce neplatí. Původcem pronásledování může být i soukromá osoba za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu. V případě žalobce nelze konstatovat, že by mu státní orgány jeho země odmítly poskytnout ochranu, pokud by se na ně obrátil. Pokud by se žalobce skutečně cítil ohrožen, může se obrátit na domovské státní orgány. Správní orgán opatřil Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 103347/2023-MZV/LPTP ze dne 28.2.2023, podle níž poskytnutí půjčky mezi fyzickými osobami je legální, je zde maximální úrok 20 %. Úvěry, které vybočují mezi fyzickými osobami, jsou Vietnamskými úřady vnímány jako nežádoucí. Vietnam disponuje dostatečnou legislativou, občanskou i trestně-právní. Pokud je mezi fyzickými osobami poskytnuta půjčka s vyšší úrokovou sazbou, dlužník může využít občanského soudního řízení. V případě úrokové sazby 100 % a výše se jedná o trestný čin lichvy a lze se obrátit na orgány činné v trestním řízení. Oběť trestného činu lichvy není za uzavření úvěru postihována. Z uvedené informace tak vyplývá, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a dovolávat se ochrany své osoby a práv. Mezinárodní ochrana pak může být poskytnuta teprve, když je odepřena ochrana země státní příslušnosti či tato nebyla poskytnuta v odpovídající míře. K tomu je ovšem nutné, aby žalobce využil všech zákonných prostředků v jeho vlasti k ochraně. Samotný žalobce se však na příslušné orgány domovské země ve věci svých věřitelů neobrátil, přičemž jeho zdůvodnění s ohledem na Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR neobstojí. Současně tak neprokázal, že by mu domovské státní orgány pomoc odepřely. Nevyužil všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby v zemi původu, a tedy plně nehájil svá práva. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 8/2003 ze dne 11.3.2004 plyne, že neučinil-li žadatel žádné kroky k využití prostředků, které právní řád v zemi původu poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu ochrana nebyla poskytnuta, či že by byla neúčinná. Vzhledem k tomu hodnotí vyjádření žalobce správní orgán o obavách z věřitelů jako spekulativní a účelové, s cílem vyvolat ve správním orgánu domněnku o důvodech azylově relevantních. Správní orgán konstatoval, že pojem uprchlík se vztahuje na osobu, která se nachází mimo svou vlast a obává se represí ze strany státu z důvodu příslušnosti k určité společenské vrstvě či sociální skupině. To není případ žalobce, který o žádných obavách ze strany státu nehovořil. Čistě ekonomické potíže v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, ledaže by ekonomická situace a opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině. Ekonomické problémy v zemi původu žalobce nelze bez dalších okolností podřadit taxativně stanovenému výčtu důvodů relevantních k udělení azylu, takové okolnosti zjištěny nebyly. Žalobce pobývá v ČR s přestávkami již od roku 2008, o mezinárodní ochranu však požádal nikoliv

bezprostředně po svém posledním příjezdu v roce 2020, ale až v roce 2023. Správní orgán opět odkázal na judikát NSS sp. zn. 3 Azs 119/2004 ze dne 13.1.2005, podle něhož jestliže cizí státní příslušník požádá o azyl až po poměrně dlouhé době strávené v ČR za situace, kdy má jiné možnosti legálnosti pobytu vyčerpány, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své zemi domovské nepocitoval tak palčivě. Pokud by žalobcovy obavy ohledně dluhu a věřitelů byly skutečně důvodné a život ohrožující, nevyčkával by s podáním žádosti o mezinárodní ochranu několik let. Hlavním důvodem v případě žalobce byla ztráta legitimního pobytu jeho povolení v ČR. K tomu institut azylu určen není. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem zcela výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žalobci ochranu, nikoliv před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených zákonem o azylu. Ty v případě žalobce zjištěny nebyly. Správní orgán se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalobce je dospělý, plně právně způsobilý a práce schopný. Uvedl, že je zdravý, ale v případě bolesti žaludku užívá léky. V souvislosti s jeho potížemi nelze hovořit o onemocnění, které by bylo možno podřadit k nemocem vyžadujícím posouzení stran důvodu zvláštního zřetele hodných, nejedná se o onemocnění bezprostředně ohrožující život. Kromě toho žalobce nedoložil ani lékařské zprávy, tedy své obtíže neprokázal. Žalobce uvedl, že chce zůstat v ČR, že zde má zázemí v podobě rodiny a přátel, pracovních kontaktů. Ve Vietnamu má sice rodinu, ale u ní nemůže být, aby nebyla napadena věřiteli. Podle správního orgánu životní situaci žalobce nelze považovat za nikterak mimořádnou a jeho případ není případem zvláštního zřetele hodným ve smyslu § 14 zákona o azylu, nýbrž případem zcela běžným. Humanitární azyl nebyl koncipován jak poskytnutí ochrany v situacích obdobných žalobci. Nemá být záchranou brzdou, pokud žalobce přijde o příslušné pobytové oprávnění. Pokud jde o možnost udělení doplňkové ochrany, žalovaný poukázal na Informaci OAMP o Bezpečnosti a politické situace v zemi Vietnam, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 14.6.2023. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobce nikdy nebyl členem žádné politické strany či skupiny, nebyl politicky aktivní. Neměl žádné potíže se státními orgány, ani nebyl trestně stíhán či odsouzen. Vietnamské státní orgány nejevily o žalobce v době jeho pobytu žádný zájem. Taktéž vzhledem k tomu, že žalobce nebyl kritický k současnému vládnímu režimu, správní orgán nemá důvod domnívat se, že by se o osobu žalobce zajímaly po návratu správní orgány. Tudíž žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy dle § 14 a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

13. Z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí dle názoru soudu vyplývá, že žalovaný se dostatečně vypořádal s tvrzením žalobce, že byl v zemi původu pronásledován svými věřiteli. Ze zpráv o zemi původu opatřených žalovaným jednoznačně plyne, že ve Vietnamu existuje ochrana před soukromými věřiteli požadujícími nepřiměřené úroky jak v rovině občanskoprávní, tak trestněprávní. Soud stejně jako správní orgán konstatuje, že jelikož se žalobce vůbec nepokusil obrátit se k ochraně svých práv na státní orgány v zemi původu, nelze dospět a priori k závěru, že by mu ochrana nebyla poskytnuta. Azylové relevantní důvody ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu proto soud v případě žalobce neshledal.
14. Pokud jde o možnost udělení humanitárního azylu soud neshledal, že by napadené rozhodnutí v tomto směru bylo nepřezkoumatelné či nedostatečně odůvodněné. Jak vyplývá z výše shrnutého obsahu napadeného rozhodnutí, žalovaný přihlédl ke všem konkrétním důvodům, které žalobce uváděl, a to jak z hlediska jeho zdravotního stavu, tak z hlediska jeho ekonomické situace a věřitelů. Nejedná se o situaci, že by správní orgán

nevyložil neurčitý právní pojem důvod zvláštního zřetele hodný. Jedná se přímo o diskreční oprávnění správního orgánu, tedy o okolnost, že na udělení tohoto druhu azylu není právní nárok. Je oprávněním správního orgánu posoudit a rozhodnout, zda v konkrétní věci shledá důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu, tedy situaci, v níž by bylo zcela nehumánní azyl udělit. Skutečnost, že se žalobce v žádné takové mimořádné situaci nenachází, z odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vyplývá.

15. Pokud jde o námitku směřující proti neudělení doplňkové ochrany, soud i v tomto případě má za to, že se žalovaný opřel o dostatek informací o zemi původu a žalobce svým tvrzením nijak nezpochybnil, že ve Vietnamu jsou zakotveny právní instituty ochrany dlužníků před lichváři. Pokud jich žalobce nevyužil a neobrátil se na příslušné orgány země původu, je předčasné jeho tvrzení, že by nebyl úspěšný, protože mafie je spojená s policií. Jeho tvrzení je nyní pouze spekulativní a žalovaný správně poukázal na judikaturu, že v takových případech nelze dopředu činit závěry, že by žalobci v zemi původu ochrana nebyla poskytnuta. Podstatné je dále ohledně možnosti udělení doplňkové ochrany vyhodnocení v napadeném rozhodnutí, že žalobce není a nebyl nijak politicky aktivní proti režimu v zemi původu a státní orgány se o něho nezajímaly, tudíž není důvod se domnívat, že by o něhojevily zájem v případě návratu do vlasti. Podmínky pro udělení doplňkové ochrany tak soud u žalobce rovněž neshledal.
16. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 10. listopadu 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně